

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 20. junija 2022 *

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih in gospodarskih zadevah – Uredba (ES) št. 44/2001 – Priznanje sodne odločbe, izdane v drugi državi članici – Razlogi za nepriznanje – Člen 34, točka 3 – Sodna odločba, ki ni združljiva s predhodno sodno odločbo, ki je bila izdana v sporu med istima strankama v državi članici, v kateri se zahteva priznanje – Pogoji – Spoštovanje določb in temeljnih ciljev Uredbe (ES) št. 44/2001 v sodni odločbi, ki je bila predhodno izdana in v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe – Člen 34, točka 1 – Priznanje, ki je v očitnem v nasprotju z javnim redom v državi članici, v kateri se priznanje zahteva – Pogoji“

V zadevi C-700/20,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) (višje sodišče (Anglija in Wales), oddelek Queen's Bench (gospodarski senat), Združeno kraljestvo), z odločbo z dne 21. decembra 2020, ki je na Sodišče prispela 22. decembra 2020, v postopku

London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association Limited

proti

Kingdom of Spain,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, L. Bay Larsen, podpredsednik, K. Jürimäe, predsednica senata, C. Lycourgos, E. Regan, I. Jarukaitis, N. Jääskinen, predsedniki senatov, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, M. Safjan (poročevalec), A. Kumin, sodniki, M. L. Arastey Sahún, sodnica, M. Gavalec, Z. Csehi, sodnika, in O. Spineanu-Matei, sodnica,

generalni pravobranilec: A. M. Collins,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 31. januarja 2022,

* Jezik postopka: angleščina.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association Limited A. Song in M. Volikas, solicitors, A. Thompson in C. Tan, barristers, C. Hancock in T. de la Mare, QC,
- za vlado Združenega kraljestva L. Baxter, B. Kennelly in F. Shibli, agenti,
- za nemško vlado J. Möller, U. Bartl in M. Hellmann, agenti,
- za špansko vlado S. Centeno Huerta, A. Gavela Llopis, S. Jiménez García in M. J. Ruiz Sánchez, agenti,
- za francosko vlado A. Daniel in A.-L. Desjonquères, agentki,
- za poljsko vlado B. Majczyna in S. Żyrek, agenta,
- za švicarsko vlado M. Schöll, agent,
- za Evropsko komisijo C. Ladenburger, X. Lewis in S. Noë, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 5. maja 2022

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1(2)(d) in člena 34, točki 1 in 3, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med London Steam-Ship Owners' Mutual Association Limited (v nadaljevanju: London P&I Club) in Kingdom of Spain (Kraljevina Španija) v zvezi s priznanjem sodne odločbe, ki jo je izdalo špansko sodišče, v Združenem kraljestvu.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba št. 44/2001

- 3 V uvodni izjavi 16 Uredbe št. 44/2001 je navedeno:

„Medsebojno zaupanje v ustreznost sodnega varstva znotraj [Evropske unije] opravičuje samodejno priznavanje sodnih odločb, izdanih v državi članici, ne da bi bil za to potreben kakršen koli postopek, razen v primerih njihovega izpodbijanja.“

4 Člen 1(1) in (2) te uredbe določa:

„1. Ta uredba se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na naravo sodne oblasti. Zlasti ne zajema davčnih, carinskih ali upravnih zadev.

2. Ta uredba se ne uporablja za:

[...]

(d) arbitražo.“

5 Poglavje II Uredbe št. 44/2001, naslovljeno „Pristojnost“, je razdeljeno na deset oddelkov.

6 Oddelek 3 tega poglavja se nanaša na pristojnost v zadevah v zvezi z zavarovanjem.

7 Znotraj tega oddelka člen 13 te uredbe določa:

„Od določb tega oddelka je mogoče odstopati samo z dogovorom:

[...]

5. ki se nanaša na zavarovalno pogodbo, ki krije enega ali več zavarovalnih primerov iz člena 14.“

8 Člen 14 navedene uredbe, ki je prav tako vključen v navedeni oddelek, določa:

„Člen 13(5) se nanaša na naslednje zavarovalne primere:

1. vsako izgubo ali poškodovanje:

(a) morskih plovil, naprav ob obali ali na odprtem morju, ali zrakoplovov, ki je posledica nevarnosti v zvezi z njihovo uporabo v gospodarske namene;

[...]

2. vsako odgovornost, razen za telesno poškodbo potnikov ali izgubo ali poškodovanje njihove prtljage:

(a) ki izvira iz uporabe ali delovanja plovil, naprav ali zrakoplovov iz točke 1(a), razen če v primeru slednjega pravo države članice, v kateri je registriran ta zrakoplov, ne prepoveduje dogovorov o pristojnosti v zvezi z zavarovanji teh zavarovalnih primerov;

[...]“

9 Oddelek 7 iz poglavja II Uredbe št. 44/2001 se nanaša na dogovor o pristojnosti in med drugim vsebuje člen 23 te uredbe, ki v odstavku 1 določa:

„Če so se stranke, od katerih ima vsaj ena svoje stalno prebivališče v državi članici, dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države članice, je pristojno to sodišče oz. so pristojna sodišča te države članice. Ta pristojnost je izključna, razen če se stranke niso dogovorile drugače. Dogovor o pristojnosti mora biti sklenjen:

(a) v pisni obliki ali potrjen v pisni obliki; ali

- (b) v obliki, ki je v skladu s prakso, ki je ustaljena med strankama; ali
- (c) v mednarodni trgovini v skladu z mednarodnimi trgovskimi običaji, ki so znani strankam ali bi jim morali biti znani in ki so splošno priznani v mednarodni trgovini in redno upoštevani s strani strank pogodb istega tipa v okviru zadevne panoge.“
- 10 Oddelek 9 iz istega poglavja II, ki se nanaša na litispendenco in sorodne pravde, med drugim vsebuje člen 27 navedene uredbe, ki določa:
- „1. Če pred sodišči različnih držav članic tečejo postopki z istim zahtevkom med istima strankama, vsa sodišča razen tistega, ki je prvo začelo postopek, po uradni dolžnosti prekinejo svoje postopke, vse dokler se ne ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek.
2. Ko se ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek, se vsa sodišča razen tistega, ki je prvo začelo postopek, izrečejo za nepristojna v korist tega sodišča.“
- 11 Poglavje III Uredbe št. 44/2001, naslovljeno „Priznanje in izvršitev“, vsebuje člene od 32 do 56 te uredbe.
- 12 Člen 32 te uredbe določa:
- „Za namene te uredbe pomeni ‚sodna odločba‘ vsako odločbo, ki jo izda sodišče države članice, ne glede na njeno poimenovanje, vključno s sklepom, odredbo, odločbo ali sklepom o izvršbi, kakor tudi odločitev o stroških, ki jo izda sodni uradnik.“
- 13 Člen 33 navedene uredbe določa:
- „1. Sodna odločba, izdana v državi članici, se v drugih državah članicah prizna, ne da bi bilo potrebno za priznanje začeti kakršen koli poseben postopek.
2. Vsaka zainteresirana stranka, ki kot glavni predmet spora uveljavlja priznanje sodne odločbe, lahko v skladu s postopkom iz oddelkov 2 in 3 tega poglavja zahteva, da se sodna odločba prizna.
3. Če je izid postopka pred sodiščem države članice odvisen od odločitve o priznanju kot o predhodnem vprašanju, lahko o priznanju odloči to sodišče.“
- 14 Člen 34 iste uredbe določa:
- „Sodna odločba se ne prizna:
1. če bi bilo njeno priznanje v očitnem nasprotju z javnim redom v državi članici, v kateri se zahteva priznanje;
- [...]
3. če je nezdržljiva s sodno odločbo, izdano v sporu med istima strankama v državi članici, v kateri se zahteva priznanje;
- [...]“

15 Člen 35 Uredbe št. 44/2001 določa:

„1. Poleg tega se sodna odločba ne prizna, če se ni upoštevalo določb oddelkov 3, 4 ali 6 poglavja II ali v primeru iz člena 72.

2. Pri preverjanju pristojnosti iz prejšnjega odstavka je sodišče ali pristojen organ, pred kateri[m] se zahteva priznanje, vezan na ugotovitve dejstev, na katerih je sodišče v državi članici izvora utemeljilo svojo pristojnost.

3. Brez poseganja v prvi odstavek pristojnosti sodišč države članice izvora ni dovoljeno preverjati. Preizkusa javnega reda iz točke 1 člena 34 ni dovoljeno uporabiti glede pravil o pristojnosti.“

16 Člen 43(1) te uredbe določa:

„Obe stranki lahko zoper razglasitev izvršljivosti vložita pravno sredstvo.“

Uredba (EU) št. 1215/2012

17 Uredba št. 44/2001 je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).

18 V uvodni izjavi 12 Uredbe št. 1215/2012 je navedeno:

„Ta uredba se ne bi smela uporabljati za arbitražo. Ta uredba ne bi smela v ničemer preprečevati, da sodišča države članice, pred katerimi teče tožba v zvezi z zadevo, glede katere so stranke sklenile arbitražni sporazum, stranke v skladu s svojim nacionalnim pravom napotijo na arbitražo, prekinejo postopek ali ga zavržejo, ali da preučijo, ali je arbitražni sporazum ničen ali neveljaven, nima učinka ali ga ni mogoče izvršiti.

Za odločitev sodišča države članice o tem, ali je arbitražni sporazum ničen, nima učinka ali ga ni mogoče izvršiti, se ne bi smela uporabljati pravila o priznavanju in izvrševanju iz te uredbe, ne glede na to, ali je sodišče o tem odločalo kot o glavnem ali predhodnem vprašanju.

Nasprotno pa dejstvo, da sodišče države članice, ki je pristojno na podlagi te uredbe ali po nacionalnem pravu, ugotovi, da je arbitražni sporazum ničen in neveljaven, nima učinka ali ga ni mogoče izvršiti, ne bi smelo preprečevati priznanja sodne odločbe sodišča o glavni stvari ali njene izvršitve v skladu s to uredbo. To ne bi smelo posegati v pristojnost sodišč držav članic za odločanje o priznavanju in izvrševanju arbitražnih odločb v skladu s Konvencijo o priznavanju in izvrševanju tujih arbitražnih odločb, podpisano 10. junija 1958 v New Yorku [(*Recueil des traités des Nations unies*, zvezek 330, str. 3)] (v nadaljnjem besedilu: Newyorška konvencija iz leta 1958), ki prevlada nad to uredbo.

Ta uredba se ne bi smela uporabljati za tožbe ali pomožne postopke, zlasti v zvezi z ustanovitvijo arbitražnega sodišča, pristojnost[m]i arbitrov, izvedbo arbitražnega postopka ali drugimi vidiki takšnega postopka, niti za tožbo ali sodno odločbo v zvezi z razveljavitvijo, pregledom, priznavanjem in izvrševanjem arbitražne odločbe ali pravnim sredstvom zoper to odločbo.“

19 Člen 73(2) navedene uredbe določa:

„Ta uredba ne vpliva na uporabo Newyorške konvencije iz leta 1958.“

Pravo Združenega kraljestva

20 Člen 66 Arbitration Act 1996 (zakon o arbitraži iz leta 1996), naslovljen „Izvršitev arbitražne odločbe“, določa:

„1. Odločbo, ki jo izda arbitražno sodišče na podlagi arbitražnega sporazuma, je mogoče z dovoljenjem sodišča izvršiti na enak način kot sodbo ali sklep sodišča o isti zadevi.

2. Če je tako dovoljenje dano, je mogoče izdati sodbo, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe.

3. Izvršitev arbitražne odločbe se ne dovoli, kadar – ali v delu, v katerem – oseba, proti kateri se zahteva izvršitev, dokaže, da arbitražno sodišče ni bilo stvarno pristojno za izdajo arbitražne odločbe. Pravico do uveljavljanja takega ugovora je mogoče izgubiti (glej člen 73).

4. Nobena določba iz tega člena ne vpliva na priznanje in izvršitev arbitražne odločbe na podlagi katerega koli drugega predpisa ali pravnega pravila, zlasti na podlagi dela II zakona o arbitraži iz leta 1950 (izvršitev arbitražnih odločb na podlagi Ženevske konvencije) ali določb dela III tega zakona, ki se nanašajo na priznavanje in izvršitev arbitražnih odločb na podlagi Newyorške konvencije [iz leta 1958] ali tožbe v zvezi z arbitražno odločbo [(*action on the award*)].“

21 V členih od 67 do 72 zakona o arbitraži iz leta 1996 so pojasnjeni pogoji, pod katerimi lahko stranke v arbitražnem postopku izpodbijajo pristojnost arbitražnega sodišča, pravilnost postopka in utemeljenost arbitražne odločbe.

22 Člen 73 tega zakona, naslovljen „Izguba pravice do ugovora“, določa:

„1. Če se stranka v arbitražnem postopku vključi v ta postopek ali v njem še naprej sodeluje, ne da bi takoj ali v roku, ki je določen z arbitražnim sporazumom ali katero koli določbo tega dela zakona oziroma ki ga določi sodišče, vložila ugovor,

(a) da arbitražno sodišče ni stvarno pristojno,

(b) da je bil postopek nepravilno voden,

(a) da ni bil spoštovan arbitražni sporazum ali katera koli določba tega dela zakona ali

(d) da je prišlo do katere koli druge nepravilnosti v zvezi z arbitražnim sodiščem ali postopkom,

tega ugovora ne more uveljavljati pozneje pred arbitražnim ali drugim sodiščem, razen če dokaže, da v času, ko se je vključila v postopek ali je v njem še naprej sodelovala, ni bila seznanjena z razlogi za ugovor in se z njimi kljub razumni skrbnosti ni mogla seznaniti.

2. Če arbitražno sodišče odloči, da je stvarno pristojno, in stranka v arbitražnem postopku, ki bi lahko to odločitev izpodbijala

- (a) s sprožitvijo arbitražnega postopka pritožbe ali nadzora oziroma
- (b) z izpodbijanjem odločbe,

tega ne stori oziroma tega ne stori v roku, določenem z arbitražnim sporazumom ali katero koli določbo tega dela zakona, pozneje ne more ugovarjati stvarni pristojnosti sodišča iz razlogov, ki so bili predmet te odločitve.“

Špansko pravo

- 23 Člen 117 Código Penal (kazenski zakonik, v nadaljevanju: španski kazenski zakonik) določa:

„Zavarovatelji, ki so prevzeli tveganje finančne odgovornosti, ki izhaja iz uporabe ali izkoriščanja katerega koli premoženja, panoge, podjetja ali dejavnosti, v primeru, da se dogodek, ki predstavlja zavarovano nevarnost, uresniči zaradi okoliščine, določene v tem zakoniku, so neposredno civilno odgovorni do višine odškodnine, določene z zakonom ali sporazumom, brez poseganja v pravico do uveljavljanja regresnih zahtevkov zoper zadevno osebo.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 24 Po brodolomu tankerja *Prestige* ob španski obali novembra 2002, zaradi katerega je nastala velika okoljska škoda na tej in francoski obali, je bila v Španiji konec leta 2002 uvedena kazenska preiskava med drugim zoper poveljnika tega plovila.
- 25 Po koncu te preiskave je bila zadeva predložena Audiencia Provincial de A Coruña (pokrajinsko sodišče v A Coruñi, Španija) in več pravnih oseb, med njimi Španska država, je v okviru kazenskega postopka vložilo premoženjskopravne zahtevke zoper poveljnika plovila *Prestige* in njegove lastnike ter na podlagi člena 117 španskega kazenskega zakonika v zvezi z direktno tožbo še zahtevke zoper zavarovalnico London P&I Club, zavarovatelja odgovornosti plovila in njegovih lastnikov. Čeprav je zavarovalnica London P&I Club že 16. junija 2003 pri španskih kazenskih sodiščih, ki so zadevo obravnavala, položila znesek za povračilo škode, ki bi jo brodolom lahko povzročil, se v ta postopek ni spustila.
- 26 Zavarovalnica London P&I Club je 16. januarja 2012, to je po vložitvi navedenih premoženjskopравnih zahtevkov, začela arbitražni postopek v Londonu (Združeno kraljestvo), v katerem je predlagala, naj se ugotovi, da je Kraljevina Španija v skladu z arbitražno klavzulo iz zavarovalne pogodbe, sklenjene z lastniki plovila *Prestige*, dolžna svoje zahtevke na podlagi člena 117 španskega kazenskega zakonika uveljavljati v okviru te arbitraže. Predlagala je še, naj se ugotovi, da ni mogoče uveljavljati njene odgovornosti do Kraljevine Španije v zvezi s temi zahtevki, saj je bilo v zavarovalni pogodbi v skladu s klavzulo „*pay to be paid*“ („plačaj, nato plačamo mi“) določeno, da mora oškodovancu dolgovano odškodnino najprej plačati zavarovana oseba, nato pa je mogoče ta znesek izterjati od zavarovatelja. Kraljevina Španija v arbitražnem postopku ni sodelovala, čeprav je prejela vabilo arbitražnega sodišča.
- 27 Arbitražno sodišče je z odločbo, izdano 13. februarja 2013, odločilo, da se, ker so zahtevki Kraljevine Španije v skladu z angleškim mednarodnim zasebnim pravom pogodbene narave, za pogodbo uporablja angleško pravo. Kraljevina Španija se torej po mnenju arbitražnega sodišča ni mogla sklicevati na pogodbene pravice lastnikov, ne da bi hkrati upoštevala tako arbitražno klavzulo kot klavzulo „*pay to be paid*“. Arbitražno sodišče je iz tega izpeljalo, da bi morali biti

odškodninski zahtevki, ki jih je Kraljevina Španija vložila pri španskih sodiščih, vloženi v okviru arbitraže v Londonu, da odgovornosti zavarovalnice London P&I Club do Kraljevine Španije ni bilo mogoče uveljavljati, preden so ji lastniki plovila plačali škodo, in da ta odgovornost v skladu z določili zavarovalne pogodbe nikakor ne more presegati 1 milijarde ameriških dolarjev (USD) (približno 900.000.000 EUR).

- 28 Zavarovalnica London P&I Club je marca 2013 pri High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) (višje sodišče (Anglija in Wales), oddelek Queen's Bench (gospodarski senat), Združeno kraljestvo), v skladu s členom 66(1) in (2) zakona o arbitraži iz leta 1996 vložila predlog, naj to dovoli izvršitev arbitražne odločbe na nacionalnem ozemlju na enak način kot pri sodbi ali sklepu in naj izda sodbo, v kateri bo povzeto besedilo te arbitražne odločbe. Kraljevina Španija je temu predlogu nasprotovala in sodišču, ki mu je bila zadeva predložena, predlagala, naj v skladu s členom 67 ali 72 zakona o arbitraži iz leta 1996 navedeno arbitražno odločbo razveljavi ali naj razglasi, da je ta brez učinka. Kraljevina Španija je tudi trdila, da bi moralo navedeno sodišče na podlagi svoje diskrecijske pravice zavrnilo izdajo sodbe, v kateri je povzeto besedilo iste arbitražne odločbe.
- 29 High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) (višje sodišče (Anglija in Wales), oddelek Queen's Bench (gospodarski senat)), je s sklepom z dne 22. oktobra 2013, izrečenim po obravnavi, na kateri so bili predloženi tudi dejanski dokazi in zaslišani strokovnjaki s področja španskega prava, zavarovalnici London P&I Club dovolilo izvršitev arbitražne odločbe z dne 13. februarja 2013. Prav tako je 22. oktobra 2013 izdalo tudi sodbo, v kateri je bilo povzeto besedilo te arbitražne odločbe.
- 30 Kraljevina Španija je zoper ta sklep vložila pritožbo pri Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (pritožbeno sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek), Združeno kraljestvo). To sodišče je s sodbo z dne 1. aprila 2015 pritožbo zavrnilo.
- 31 Audiencia Provincial de A Coruña (pokrajinsko sodišče v A Coruñi) je s sodbo z dne 13. novembra 2013, izdano v okviru kazenskega postopka, uvedenega pred španskimi sodišči, poveljnika plovila *Prestige* oprostilo obtožb v zvezi s kaznivimi dejanji zoper okolje, ga spoznalo za krivega resnega neupoštevanja ukazov uradne osebe in razsodilo, da ni odškodninsko odgovoren za škodo, povzročeno z razlitjem goriva, saj ni povezave med kaznivim dejanjem neupoštevanja ukazov in to škodo. Ni se izreklo o odškodninski odgovornosti lastnikov plovila *Prestige* ali zavarovalnice London P&I Club.
- 32 Več strank je zoper to sodbo vložilo kasacijsko pritožbo pri Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija). Zadnjenavedeno sodišče je s sodbo z dne 14. januarja 2016 poveljnika plovila *Prestige* oprostilo kaznivega dejanja resnega neupoštevanja ukazov uradne osebe, ga pa je spoznalo za krivega kaznivega dejanja malomarnega ravnanja zoper okolje. Kar zadeva premoženjskopravni zahtevek, je za odškodninsko odgovorne spoznalo poveljnika plovila *Prestige*, lastnike plovila in na podlagi člena 117 španskega kazenskega zakonika tudi zavarovalnico London P&I Club, zadnjenavedeno v obsegu pogodbeno določene zgornje meje odgovornosti, to je 1 milijarde USD. Nazadnje je zadevo vrnilo Audiencia Provincial de A Coruña (pokrajinsko sodišče v A Coruñi), da bi to določilo obseg odškodnine, ki jo mora plačati vsaka od toženih strank v španskem postopku.
- 33 To sodišče je s sodbo z dne 15. novembra 2017, popravljeno 11. januarja 2018, odločilo, da poveljnik plovila *Prestige*, njegovi lastniki in zavarovalnica London P&I Club nosijo odgovornost do več kot 200 različnih strank, vključno s Špansko državo, pri čemer se v primeru zavarovalnice

London P&I Club upošteva pogodbeno zgornja meja odgovornosti v višini 1 milijarde USD. Ta sodba, zoper katero je bila vložena kasacijska pritožba, je bila v bistvenem potrjena s sodbo Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) z dne 19. decembra 2018.

- 34 Audiencia Provincial de A Coruña (pokrajinsko sodišče v A Coruñi) je s sklepom o izvršbi z dne 1. marca 2019 določilo zneske, ki jih je vsaka od tožečih strank upravičena uveljavljati proti posameznim toženim strankam. Med drugim je odločilo, da španski državi dolgujejo znesek v višini približno 2,3 milijarde EUR, od tega zavarovalnica London P&I Club znesek v višini 855 milijonov EUR.
- 35 Kraljevina Španija je z zahtevkom z dne 25. marca 2019 High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (višje sodišče (Anglija in Wales), oddelek Queen's Bench), na podlagi člena 33 Uredbe št. 44/2001 pozvala, naj se v Združenem kraljestvu prizna sklep o izvršbi z dne 1. marca 2019. To sodišče je navedenemu zahtevku ugodilo s sklepom z dne 28. maja 2019.
- 36 Zavarovalnica London P&I Club je 26. junija 2019 pri predložitvenem sodišču v skladu s členom 43 Uredbe št. 44/2001 vložila pritožbo zoper ta sklep.
- 37 Zavarovalnica London P&I Club je v utemeljitev pritožbe na eni strani trdila, da sklep o izvršbi z dne 1. marca 2019 na podlagi člena 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 ni združljiv s sklepom in sodbo z dne 22. oktobra 2013, izdanima v skladu s členom 66 zakona o arbitraži iz leta 1996, ki ju je 1. aprila 2015 potrdilo Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (pritožbeno sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek)). Na drugi strani in vsekakor je ob sklicevanju na člen 34, točka 1, te uredbe trdila, da bi bila priznanje ali izvršitev tega sklepa o izvršbi v očitnem nasprotju z javnim redom, zlasti z vidika načela pravnomočnosti.
- 38 Kraljevina Španija je predlagala zavrnitev pritožbe.
- 39 Predložitveno sodišče meni, da se v zadevi iz postopka v glavni stvari postavlja več vprašanj, in sicer se to sodišče sprašuje, prvič, ali je odločbo, kakršna je njegova odločba, izdana na podlagi člena 66 zakona o arbitraži iz leta 1996, mogoče opredeliti kot „sodno odločbo“ v smislu člena 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 v primeru, v katerem to sodišče ni samo vsebinsko obravnavalo celotnega spora, o katerem je odločalo arbitražno sodišče. Drugič, sprašuje se, ali se je mogoče na odločbo, ki zaradi izjeme v zvezi z arbitražo iz člena 1(2)(d) te uredbe ne spada na njeno stvarno področje uporabe, kljub vsemu sklicevati za to, da se na podlagi člena 34, točka 3, navedene uredbe preprečita priznanje in izvršitev sodne odločbe druge države članice. Tretjič, navedeno sodišče se sprašuje, ali člen 34, točka 1, iste uredbe v primeru nikalnega odgovora omogoča zavrnitev priznanja in izvršitve take sodne odločbe, ker je z njo kršena pravnomočnost predhodne arbitražne odločbe ali sodbe, v kateri je povzeto besedilo take arbitražne odločbe.
- 40 V teh okoliščinah je High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) (višje sodišče (Anglija in Wales), oddelek Queen's Bench (gospodarski senat)), prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali lahko glede na naravo vprašanj, ki jih mora nacionalno sodišče rešiti pri odločitvi, ali naj izda sodno odločbo, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, na podlagi člena 66 Arbitration Act 1996 (zakon o arbitraži iz leta 1996), sodna odločba, izdana v skladu s to določbo, pomeni upošteveno ‚sodno odločbo‘ države članice, v kateri se zahteva priznanje, za namene člena 34(3) Uredbe [št. 44/2001]?

2. Ali lahko, ker je sodna odločba, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, kakršna je sodna odločba na podlagi člena 66 zakona o arbitraži iz leta 1996, sodna odločba, ki zaradi izjeme v zvezi z arbitražo iz člena 1(2)(d) ne spada na materialno področje uporabe Uredbe št. 44/2001, taka sodna odločba pomeni upoštevno „sodno odločbo“ države članice, v kateri se zahteva priznanje, za namene člena 34(3) [te u]redbe?
3. Ali se je – pod predpostavko, da se člen 34(3) Uredbe št. 44/2001 ne uporablja – če bi bila priznanje in izvršitev sodne odločbe druge države članice v nasprotju z nacionalnim javnim redom, ker bi kršila načelo *res judicata* zaradi prejšnje notranje arbitražne odločbe ali prejšnje sodne odločbe, ki jo je v smislu arbitražne odločbe izdalo sodišče v državi članici, v kateri se zahteva priznanje, dovoljeno sklicevati na člen 34(1) Uredbe št. 44/2001 kot podlago za zavrnitev priznanja in izvršitve ali pa člen 34(3) in (4) te uredbe taksativno določa razloge, v skladu s katerimi lahko *res judicata* in/ali nezdržljivost preprečita priznanje in izvršitev sodne odločbe v smislu navedene uredbe?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo in drugo vprašanje

- 41 Predložitveno sodišče želi s prvim in drugim vprašanjem, ki ju je treba preučiti skupaj, v bistvu izvedeti, ali je treba člen 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da sodba, ki jo je izdalo sodišče države članice in v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, lahko pomeni sodno odločbo v skladu s to določbo, ki preprečuje, da bi se v tej državi članici priznala sodna odločba, ki jo je izdalo sodišče v drugi državi članici, če ti odločbi med seboj nista združljivi.
- 42 Najprej je treba opozoriti, da se – ker je bila z Uredbo št. 1215/2012 razveljavljena in nadomeščena Uredba št. 44/2001, s katero je bila nadomeščena Konvencija z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena z zaporednimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji – razlaga, ki jo je Sodišče podalo v zvezi z določbami enega od teh drugih pravnih instrumentov, uporablja tudi za določbe preostalih, kadar je te določbe mogoče opredeliti za enakovredne (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Volvo in drugi, C-30/20, EU:C:2021:604, točka 28).
- 43 To velja za člen 1(2)(d) vsake od teh uredb in člen 1(4) te konvencije, s katerimi je z njihovega področja uporabe izključena arbitraža.
- 44 Ta izključitev se nanaša na arbitražo kot področje v celoti, vključno s postopki, začetimi pred državnimi sodišči (sodba z dne 25. julija 1991, Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, točka 18).
- 45 Iz tega sledi, da se za postopek priznavanja in izvrševanja arbitražne odločbe ne uporablja Uredba št. 44/2001, temveč ta spada v nacionalno in mednarodno pravo, ki se uporabljata v državi članici, v kateri se navedena priznanje in izvršitev zahtevata (glej v tem smislu sodbo z dne 13. maja 2015, Gazprom, C-536/13, EU:C:2015:316, točka 41).
- 46 V istem smislu je odslej v uvodni izjavi 12 Uredbe št. 1215/2012 poudarjeno, da se ta uredba ne uporablja za tožbo ali sodno odločbo v zvezi s priznavanjem ali izvrševanjem arbitražne odločbe.

- 47 Iz tega sledi, da se za sodbo, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, uporablja izključitev arbitraže iz člena 1(2)(d) Uredbe št. 44/2001, zato ta sodba ni upravičena do vzajemnega priznavanja med državami članicami in zanjo ne velja prosti pretok v pravosodnem območju Unije v skladu z določbami navedene uredbe.
- 48 Vendar bi bilo mogoče tako sodbo kljub vsemu šteti za sodno odločbo v smislu člena 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001.
- 49 V zvezi s tem je, na prvem mestu, iz široke opredelitve pojma „sodna odločba“ v členu 32 Uredbe št. 44/2001 razvidno, da ta pojem pomeni vsako odločbo, ki jo izda sodišče države članice, brez razlikovanja glede na vsebino zadevne sodne odločbe, če je ta sodna odločba bila ali bi lahko bila v državi članici izvora v različnih postopkih predmet kontradiktorne obravnave (glej v tem smislu sodbo z dne 7. aprila 2022, H Limited, C-568/20, EU:C:2022:264, točki 24 in 26 ter navedena sodna praksa). Poleg tega se navedena široka opredelitev uporablja za vse določbe te uredbe, v katerih je ta izraz uporabljen, med drugim za člen 34, točka 3, navedene uredbe (glej po analogiji sodbo z dne 2. junija 1994, Solo Kleinmotoren, C-414/92, EU:C:1994:221, točka 20).
- 50 Ta razlaga pojma „sodna odločba“ iz člena 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 je podprta s ciljem te določbe, ki je zavarovati celovitost notranjega pravnega reda države članice in zagotoviti, da njen družbeni red ne bi bil moten zaradi obveznosti priznanja sodbe, izdane v drugi državi članici, ki bi bila nezdružljiva s sodno odločbo, ki bi jo v zvezi z istima strankama izdala njena sodišča (glej po analogiji sodbo z dne 2. junija 1994, Solo Kleinmotoren, C-414/92, EU:C:1994:221, točka 21).
- 51 Na drugem mestu, iz sodne prakse Sodišča je razvidno, da izključitev enega od področij iz področja uporabe Uredbe št. 44/2001 še ne pomeni, da sodna odločba v zvezi z njim ne more spadati na področje uporabe člena 34, točka 3, te uredbe in zato ne more preprečiti priznanja sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, s katero ni združljiva.
- 52 Tako je Sodišče med drugim ugotovilo, da je s sodbo, izdano v drugi državi članici, nezdružljiva sodna odločba sodišča države članice, v kateri se je zahtevalo priznanje, za katero – ker se je nanašala na status fizičnih oseb – se konvencija, navedena v točki 42 te sodbe, ni uporabljala, saj sta navedeni sodni odločbi imeli pravne posledice, ki so se med seboj izključevale (glej v tem smislu sodbo z dne 4. februarja 1988, Hoffmann, 145/86, EU:C:1988:61, točka 25).
- 53 Torej sodba, ki je izdana v eni od držav članic in v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, lahko pomeni sodno odločbo v skladu s členom 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 in taka odločba torej lahko preprečuje, da bi se v tej državi članici priznala sodna odločba, ki jo je izdalo sodišče v drugi državi članici, če ti odločbi med seboj nista združljivi.
- 54 Drugače pa je ob predpostavki, da je bila arbitražna odločba, katere besedilo je povzeto v tej sodbi, sprejeta v okoliščinah, ki ne bi omogočale, da se ob upoštevanju določb in temeljnih ciljev te uredbe sprejme sodna odločba, ki spada na področje uporabe navedene uredbe.
- 55 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njen okvir in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je. Da bi odgovorili na prvo in drugo vprašanje za predhodno odločanje, je treba zato poleg besedila in cilja samega člena 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 upoštevati tudi okvir te določbe in vse cilje, ki jih navedena uredba uresničuje (glej v tem smislu sodbo z dne 4. maja 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, točka 44 in navedena sodna praksa).

- 56 Ti cilji so izraženi v načelih, na katerih temelji pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah v Uniji, kot so načelo prostega pretoka sodnih odločb v teh zadevah, načelo predvidljivosti pristojnosti sodišč in zato pravne varnosti za stranke, načelo učinkovitega izvajanja sodne oblasti, načelo čim večjega zmanjšanja možnosti sočasnih postopkov in načelo medsebojnega zaupanja v ustreznost sodnega varstva (glej v tem smislu sodbi z dne 4. maja 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, točka 49, in z dne 19. decembra 2013, Nipponka Insurance, C-452/12, EU:C:2013:858, točka 36).
- 57 Dodati je treba, da medsebojno zaupanje v ustreznost sodnega varstva v Uniji, na katerem v skladu z uvodno izjavo 16 Uredbe št. 44/2001 temeljijo z njo določena pravila glede priznavanja sodnih odločb, ne zajema sodnih odločb, ki jih sprejmejo arbitražna sodišča, niti sodnih odločb, v katerih je povzeto besedilo teh arbitražnih odločb.
- 58 Iz tega sledi, da lahko arbitražna odločba prek sodbe, v kateri je povzeto besedilo te odločbe, učinke v okviru člena 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 povzroči samo, če to ne pomeni ovire za pravico do učinkovitega pravnega sredstva, zagotovljeno s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (glej v tem smislu sodbo z dne 25. maja 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, točka 44), ter če omogoča doseganje ciljev prostega pretoka sodnih odločb v civilnih zadevah in medsebojnega zaupanja v ustreznost sodnega varstva v Uniji ob vsaj tako ugodnih pogojih, kot so pogoji, ki izhajajo iz uporabe te uredbe (glej po analogiji sodbi z dne 4. maja 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, točka 55, in z dne 19. decembra 2013, Nipponka Insurance, C-452/12, EU:C:2013:858, točka 38).
- 59 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da vsebina arbitražne odločbe iz postopka v glavni stvari ne bi mogla biti predmet sodne odločbe, ki spada na področje uporabe Uredbe št. 44/2001, ne da bi bili kršeni dve temeljni pravili iz te uredbe, to je, na eni strani, pravilo v zvezi z relativnim učinkom arbitražne klavzule, ki jo vsebuje zavarovalna pogodba, in na drugi strani, pravilo v zvezi z litispenco.
- 60 Kar namreč na eni strani zadeva relativni učinek arbitražne klavzule iz zavarovalne pogodbe, je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da dogovor o pristojnosti med zavarovateljem in zavarovalcem ne zavezuje oškodovanca iz zavarovanega škodnega dogodka, ki želi, če nacionalno pravo to dopušča, vložiti tožbo iz naslova deliktne ali kvazideliktne odgovornosti neposredno zoper zavarovatelja pred sodiščem v kraju, kjer je nastal škodni dogodek, ali pred sodiščem v kraju, kjer ima stalno prebivališče (glej v tem smislu sodbo z dne 13. julija 2017, Assens Havn, C-368/16, EU:C:2017:546, točki 31 in 40 ter navedena sodna praksa).
- 61 Iz tega sledi, da se drugo sodišče razen tistega, pri katerem je že bila vložena neposredna tožba – če naj se ne krši ta pravica oškodovanca – ne bi smelo izreči za pristojno na podlagi take arbitražne klavzule, da se tako zagotovi uresničevanje cilja, zastavljenega z Uredbo št. 44/2001, to je varstvo oškodovancev v odnosu do zadevnega zavarovatelja (glej v tem smislu sodbo z dne 13. julija 2017, Assens Havn, C-368/16, EU:C:2017:546, točki 36 in 41).
- 62 Vendar bi bil navedeni cilj varstva oškodovancev ogrožen, če bi bilo mogoče za „sodno odločbo, izdano v sporu med istima strankama v državi članici, v kateri se zahteva priznanje“, v smislu člena 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 šteti sodbo, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, v kateri je arbitražno sodišče odločilo, da je pristojno na podlagi take arbitražne klavzule, ki jo vsebuje zadevna zavarovalna pogodba.

- 63 Kot namreč ponazarjajo okoliščine spora o glavni stvari, bi bil z dopustitvijo, da lahko taka sodba prepreči priznanje sodne odločbe, izdane v drugi državi članici na podlagi neposredne tožbe za ugotovitev odgovornosti, ki jo je vložil oškodovanec, zadnjenavedeni prikrajšan za dejansko povračilo škode, ki jo je utrpel.
- 64 Kar na drugi strani zadeva litispendenco, je iz predložitvene odločbe razvidno, da je na datum začetka arbitražnega postopka, to je 16. januarja 2012, že tekkel postopek pred španskimi sodišči, med drugim med Špansko državo in zavarovalnico London P&I Club.
- 65 Poleg tega je iz spisa, ki ga ima na voljo Sodišče, razvidno, da so bili premoženjskopravni zahtevki, vloženi pri španskih sodiščih, zavarovalnici London P&I Club vročeni junija 2011 in da je arbiter posameznik Kraljevino Španijo povabil k sodelovanju v arbitražnem postopku, ki ga je začela zavarovalnica London P&I Club v Londonu.
- 66 Ker se člen 27(1) Uredbe št. 44/2001 nanaša na „zahtevk[e] med istima strankama“, ne da bi se zahtevalo dejansko sodelovanje v zadevnih postopkih, je treba šteti, da sta v postopkih, na katera se nanaša točka 64 te sodbe, sodelovali isti stranki (glej v tem smislu sodbo z dne 19. oktobra 2017, *Merck*, C-231/16, EU:C:2017:771, točki 31 in 32).
- 67 Nazadnje, ta postopka sta imela tudi isti zahtevek, to je morebitno uveljavljanje odgovornosti zavarovalnice London P&I Club do Španske države na podlagi zavarovalne pogodbe, sklenjene med zavarovalnico London P&I Club in lastniki plovila *Prestige*, zaradi škode, ki jo je povzročil brodolom tega plovila.
- 68 V zvezi s tem je Sodišče glede razlage člena 27(1) Uredbe št. 44/2001 razsodilo, da je predlog, naj se ugotovi, da je tožena stranka odgovorna za škodo, in naj se ji zato naloži plačilo odškodnine, isti zahtevek, kot ga ima negativna ugotovitvena tožba, s katero ta tožena stranka predlaga ugotovitev, da za navedeno škodo ni odgovorna (glej v tem smislu sodbi z dne 19. decembra 2013, *Nipponka Insurance*, C-452/12, EU:C:2013:858, točka 42, in z dne 20. decembra 2017, *Schlömp*, C-467/16, EU:C:2017:993, točka 51). Medtem ko je v obravnavani zadevi Španija s premoženjskopравnimi zahtevki, vloženi v tej državi, zlasti uveljavljala odgovornost zavarovalnice London P&I Club, se je arbitražni postopek, ki ga je ta zavarovalnica začela v Londonu, nanašal na zahtevek za negativno ugotovitev v zvezi s to odgovornostjo.
- 69 Take okoliščine se ujemajo s položajem litispendence, v katerem v skladu s členom 27 Uredbe št. 44/2001 vsa sodišča razen tistega, ki je prvo začelo postopek, po uradni dolžnosti prekinejo svoje postopke, vse dokler se ne ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek, nato pa se, ko se ugotovi ta pristojnost, izrečejo za nepristojna v korist tega sodišča.
- 70 Kot je bilo poudarjeno v točki 56 te sodbe, je čim večje zmanjšanje možnosti sočasnih postopkov, za kar si prizadeva ta določba, eden od ciljev in načel, na katerih temelji pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah v Uniji.
- 71 Sodišče, pri katerem se predlaga izdaja sodbe, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, mora preveriti spoštovanje določb in temeljnih ciljev Uredbe št. 44/2001, da tako prepreči izogibanje tem določbam, kot je to, da je bil arbitražni postopek izpeljan ob hkratni kršitvi relativnega učinka arbitražne klavzule, ki jo je vsebovala zavarovalna pogodba, in pravil v zvezi z litispendenco iz člena 27 te uredbe. Vendar je v obravnavani zadevi iz spisa, ki ga ima na voljo Sodišče, in razprav na obravnavi razvidno, da tako preverjanje ni bilo opravljeno niti pred High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) (višje sodišče

(Anglija in Wales), oddelek Queen's Bench (gospodarski senat), niti pred Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (pritožbeno sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek)), prav tako pa ni nobeno od njiju pri Sodišču vložilo predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU.

- 72 V takih okoliščinah sodba, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, v skladu s členom 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 ne more preprečiti priznanja sodne odločbe, izdane v drugi državi članici.
- 73 Glede na navedeno je treba na prvo in drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da sodba, ki jo izda sodišče države članice in v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, ne pomeni sodne odločbe v skladu s to določbo, če sodne odločbe, ki bi pripeljala do izida, enakovrednega izidu te arbitražne odločbe, ne bi moglo izdati sodišče te države članice, ne da bi ob tem kršilo določbe in temeljne cilje te uredbe – zlasti relativni učinek arbitražne klavzule, ki jo vsebuje zavarovalna pogodba, in pravila v zvezi z litispendenco iz člena 27 te uredbe – zato ta sodba v tem primeru ne more preprečiti tega, da se v navedeni državi članici prizna sodna odločba, ki jo je izdalo sodišče v drugi državi članici.

Tretje vprašanje

- 74 Predložitveno sodišče želi s tretjim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 34, točka 1, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da ta ob predpostavki, da se člen 34, točka 3, te uredbe ne uporablja za sodbo, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, omogoča zavrnitev priznanja ali izvršitve odločbe, izdane v drugi državi članici, z obrazložitvijo, da je ta v nasprotju z javnim redom, ker naj bi se s to sodno odločbo kršilo načelo pravnomočnosti te sodbe.
- 75 V zvezi s tem iz odgovora na prvi dve vprašanji v obravnavani zadevi izhaja, da je dejstvo, da se člen 34, točka 3, Uredbe št. 44/2001 za sodbo, navedeno v točki 29 te sodbe, ne uporablja, posledica tega, da je bil arbitražni postopek, v katerem je bila izdana arbitražna odločba, ki je bila s to sodbo potrjena, izpeljan v nasprotju s pravili v zvezi z litispendenco iz člena 27 te uredbe in relativnim učinkom arbitražne klavzule, ki jo je vsebovala zadevna zavarovalna pogodba.
- 76 V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da bi lahko domnevno nespoštovanje navedene sodbe s sklepom o izvršbi z dne 1. marca 2019, navedenim v točki 34 te sodbe, ki je bil izdan v postopku, ki v navedeni sodbi sami ni bil upoštevan, lahko pomenilo kršitev javnega reda Združenega kraljestva.
- 77 Vsekakor je treba v skladu s sodno prakso Sodišča člen 34, točka 1, Uredbe št. 44/2001 razlagati ozko, saj pomeni oviro za uresničevanje enega od temeljnih ciljev te uredbe. Torej ga je mogoče uporabiti samo v izjemnih primerih (sodba z dne 25. maja 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, točka 38 in navedena sodna praksa).
- 78 Sodišče je že razsodilo, da je sklicevanje na pojem „javni red“ izključeno, kadar se postavlja vprašanje združljivosti tuje sodne odločbe z nacionalno sodno odločbo (sodba z dne 4. februarja 1988, Hoffmann, 145/86, EU:C:1988:61, točka 21).

- 79 Kot je namreč navedel generalni pravobranilec v točki 77 sklepnih predlogov in kot je ugotovila francoska vlada, je zakonodajalec Unije s členom 34, točki 3 in 4, Uredbe št. 44/2001 nameraval izčrpno urediti vprašanje pravnomočnosti predhodne sodne odločbe, še zlasti pa vprašanje nezdržljivosti sodne odločbe, ki naj bi se priznala, s to predhodno sodno odločbo, s čimer je izključil možnost sklicevanja na izjemo javnega reda iz člena 34, točka 1, te uredbe v zvezi s tem.
- 80 Glede na navedeno je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 34, točka 1, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da ob predpostavki, da se člen 34, točka 3, te uredbe ne uporablja za sodbo, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, priznanja ali izvršitve sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, ni mogoče zavrniti z obrazložitvijo, da je ta sodna odločba v nasprotju z javnim redom, ker naj bi se z njo kršilo načelo pravnomočnosti te sodbe.

Stroški

- 81 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški navedenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

- 1. Člen 34, točka 3, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da sodba, ki jo izda sodišče države članice in v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, ne pomeni sodne odločbe v skladu s to določbo, če sodne odločbe, ki bi pripeljala do izida, enakovrednega izidu te arbitražne odločbe, ne bi moglo izdati sodišče te države članice, ne da bi ob tem kršilo določbe in temeljne cilje te uredbe – zlasti relativni učinek arbitražne klavzule, ki jo vsebuje zadevna zavarovalna pogodba, in pravila v zvezi z litispendenco iz člena 27 te uredbe – zato ta sodba v tem primeru ne more preprečiti tega, da se v navedeni državi članici prizna sodna odločba, ki jo je izdalo sodišče v drugi državi članici.**
- 2. Člen 34, točka 1, Uredbe št. 44/2001 je treba razlagati tako, da ob predpostavki, da se člen 34, točka 3, te uredbe ne uporablja za sodbo, v kateri je povzeto besedilo arbitražne odločbe, priznanja ali izvršitve sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, ni mogoče zavrniti z obrazložitvijo, da je ta sodna odločba v nasprotju z javnim redom, ker naj bi se z njo kršilo načelo pravnomočnosti te sodbe.**

Podpisi